

עלון חברים

אכא

מסביב לשלחן השבת

ילדים זקרים, בפרשת השבוע אנו קוראים על המכות שה' הביא על מצרים: מפרת המכות היתה לא רק להעניש את מצרים על שעבוד בני ישראל, אלא כדי להביא לידעת מצרים את עיקר האמונה - מציאות ה', שליטתו בטבע והיותו בורא יחיד - שאין עוד מלבדו. שנקמר: "בזאת תדע כי אני ה'", "למען תדע כי אני ה' בקרב הארץ", "בעבור תדע כי אין כמני בכל הארץ".

במכות הראשונות - דם, צרעת וכנים - הורדת המכה על מצרים היתה על ידי הפאה על מי היאור או על עפר (אדמת) הארץ, ומיהה המכה! אחרון, אלא אל אחרון קח מסך ונטה דך...".

משה לא הפך על מי היאור ונעל עפר הארץ, כי המים שמרו על משה כשהושלך לים, והעפר הגן עליו כשהכני את המצרי וקברו בחול, ולכן לא כאוי שהוא נכה אותם, אלא אחרון נעשה זאת. וזהו הסבר תמותה, מפני שהמים העניקו הם עצמים דוממים, ולא עושים שום טובה לאף אחד, אלא האדם משתמש בהם כרצונו! וכמובן שהם גם לא מרגישים שמכים אותם!

ומסביר הרב דסלר בספרו **"מכתב מאליהו"** שמכאן נלמדת מעלה חשובה בנפשנו, והיא הרגש של הכרת הטוב. אם משה היה מכה על היאור - היאור לא היה נפגע, אבל מידת הכרת הטוב של משה היתה נפגעת! ואמר חז"ל: "כל הכופר בטובתו של חברו - לבסוף כופר בטובתו של הקב"ה".

ומכך נלמדת שהאדם צריך תמיד לשים לב ולחשוב על כבודו כופר בטובתו של הקב"ה. מודה זו אינה רק כלפי חברים - אלא גם להורים (וזה חלק ממוצאת כבוד אב ואם), וגם להי' יתברך - המשפיע עלינו שפע טוב כל הזמן. **אנו מחויבים להסתכל על המציאות הסובבת אותנו בעין טובה, ולגמול חסד לכל מי שהיטיב לנו, ומכך נגיע לחיים טובים ושמחים של "איהו עשיר - השמח בחלקו".**

יצר ויצירה

מעשה כופר באמר לרבי עקיבא: העולם הזה מי בראו? **ענה עקיבא:** הקדוש ברוך הוא. **אמר לו:** הראה לי הורכה ברוכה. **אמר לו:** מחר תבוא אלי. למחרת בא אצלו. **אמר לו רבי עקיבא:** מה אתה לובש? **ענה לו:** בגד.

אמר לו: מי עשאו? **אמר לו:** הארבה. **אמר רבי עקיבא:** איני מאמין לך, הראה לי הורכה ברוכה! **אמר לו:** ומה אראך ואין אתה יודע שהאורג עשאו? **אמר לו:** ואתה אינך יודע, שהקדוש ברוך הוא ברא את עולמו? הלך אותו הכופר.

אמרו לו תלמידיו: מהי ההורכה הברוכה? **אמר להם:** בני, כשם שהבית מודיע על הבנאי, והבדד מודיע על האורג, והדלת על הענף. כך העולם מודיע על הקדוש ברוך הוא שהוא בראו.

מי אני??

את אחי לנשיא חברי ומכני... שנים נשארו בני שואני רבתה השמחה וההנאה אך לאחר שנים התברר, שנשואים פאלו אינם מהלכה

על הארץ אני וזהל וכלי להרגיש אני אוכל אלעזר המטה של משה וזוהרה אורי שילה בית א

מה רבו מעשיך ה'...

אשרי גבולות
"איזה יום נפה, בא לי לטיל!" אופיר התמתם באור השמש החורפית.
"כעיו מצוין! בא נלך לשדה", אמר עדו חברו. הם יצאו אל שביל העפר, כשלתע אופיר נעצר והסתכל משה. "עידו, בא תראה מה יש כאן!" - עדו, שפכלל לא שם לב שהוא הלך לבדו, חזר בריצה לכיוון אופיר. הוא הביט אל האדמה ליד נקליו של אופיר אוכל לא ראה דבר חוץ מסתם חול וכמה מקלות בשים. "מה זה? אני לא רואה כלום!"
"הנה כאן, תסתכל טוב!" אופיר הצביע על אחד המקלות, שבאמת היה נראה קצת מוזר ונשנה מהאחרים. עדו התבונן ורק אז שם לב שלמלך הקטן יש נגלים, וגם שני מחושים בקצה. "איזה חכם מוזר!" קרא עדו. "קוראים לו 'מקלון', אמר אופיר, "הוא מתחפש למקל כדי שטורפים לא ימצאו אותו. זו **הסואה**".
"מגניב!" קרא עדו, "זה מופיר לי שבבית שלי יש שממיות שממש קשה לראות בגלל שכן באותו צבע כמו הקיר. כך הן **מסתיות** ומצלילות להתקרב לזנבים ולפרפרים מבלי שיבחינו בהן".
"לכחים!" הוסיף אופיר.
"ישנם חקקים רבים שמתחפשים לענפים, עלים ונאפלו תכנתתי לקטף לאמי פרח, ונכשו אבדק ואזהר שלא אתר לה שבעות איוה גיוק!"

את טעות הממונות לחדר, יש לשרות זכוכית: 08-6610015 tairneri@gmail.com
או בדואר אלקטרוני:

הסיפור שלי

הכרת הטוב
משה חזר מבית הספר עוף, רעב אבל שמח. הוא נדע שאמא בטח מחכה לו עם ארוחה חמה וחיוך אורח. הנימים שאמא חורגת מקדם מהקבדה אלו הנימים שמשח הכי אורח, זה הזמן רק שלהם. "אמא!" הוא קרא בקול, "הגעתי!" אבל להפתעתו, אין קול ואין ענה. הוא הסתובב בכל הבית, מחפש את אמר כשלתע קלטו עניו פתח שמצמד על המקרר ובו כתוב: **"משה חזר! הייתי צריכה לצאת לסדורים חשובים. יש לך אכל על השיש, תשמר על האחים שלך עד שאחזר. אוהבת, אמא"** משה קרא שוב את הפתק, כאלו שזה נשנה דבר, "אורי! גם אמא לא נמצאת וגם אני צריך לשמר על פלם!" הוא לקח את הצלחת מהשש בחסר חשק. "אני יכול לשכח מהמחשב..." הוא נאנח לעצמו.

לא עבר זמן רב, והאחים שלו חזרו הביתה גם, "משה, אני רעבה!" אחותו הקטנה התלוננה, "נאני רוצה את אמא!" משה עזר לא הספיק לענות לה כששמע את האחים שלו רבים בפתח, "אתה תשבר את המקלות!" אחד צעק, "ככה זה אמור להיות!" השני צעק בחרקה. משה רצה לרוץ לחזר להרגיש אורח, לפני שמתחשבים ויחס, כשלתע אחותו שפכה חלב על הרצפה במטבח. "ישנך לי!" היא בכתה בקול קולות. משה התאפס לא למעס עליה, נגמרה לו הסבלנות, כל היום השמח שלו נהכס בשניה, הוא התחיל לנקות את הרצפה, כשלתע שמע את הדלת נפתחת, "ילדים, חזרתי!" אמא הודיעה בשמחה. משה נאנח לרעה, "מה קרה פה?" אמא שאלה בחיוך, "מלחמות עולם פרצה!" משה הסתכל על אמא בעיפיות "זאת ממש עבודת כך לשמר עליהם!" הוא הקריז ומרגות. "אל תבקשי ממני לשמר עליהם שוב לך-גו!" משה הדגיש בהטעמה. "עבודת כך, האני? אמא חשבה בקול, "חצי שעה עם האחים שלך זו עבודת כך?" משה הרגיש שאולי הוא הגזים במנות, "טוב, אולי לא ממש כך..." הוא גמגם "אבל כחלט היה קשה!". "אתה יודע מה עזר עבודת כך?" אמא שאלה. "תביא חמש שמות, ולמד קצת..." משה התחטט על התלונה שלו כבר, והמתחשב נראה לו כרוק מתמיד, אלה היה בו חלק פנימי ששאל, **מה זאת עבודת כך באמת?**
המשך בשבוע הבא א"ה...

תאיר ניר

בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א

בס"ר, גליון מס' 38

פרשת וארא א' בשבט תש"ע

נקודת אור - הרב אמיר בן דוד שליט"א

ישראל בטח בה'! (ולא על עמא-ריקא)

ג'ורג' מיטשל, שליחו של נשיא אמריקה למזרח התיכון, מאיים על מדינת ישראל כי אם המשא ומתן עם הרשות הפלסטינית ישאר תקוע, תהיה פגיעה בערבויות האמריקאיות לישראל. אנו, העם הישוב בציון, צריכים בראשונה לזכור עובדות פשוטות מהעבר הלא רחוק שלנו. במלחמת השחרור ובמלחמת ששת הימים, לא היו ערבויות מאמריקה ואף לא סיוע של המשל האמריקאי. ולמרות זאת, ואולי דווקא בעקבות זאת, בחסדי ד' יתברך, גברנו על אויבנו. שנית, מאז מלחמת יום הכיפורים, התחלנו להיות יותר ויותר תלתיים בחסדי האמריקאים, מצבנו באור כך הלך והדרדר.

נראה שיש כאן שתי בעיות:

- השלטון בישראל ואולי אף חלק מהעם, חושב שלא הכסף, התמיכה והסיוע מאמריקה לא נוכל להסתדר ולהתקיים, עד כדי כך שמוכנים לסכן את העם בטחונות, רק שלא יפגע הצינור הכספי!
- כתוצאה מכך, הממשל האמריקאי חושב שהוא שולט בעולם ושזכותו להכתיב לנו כרצונו לא די לו בהקפאת ההתנהלות לעשרה חודשים, ונראה כי כל התקפות שלנו מזמינה לחץ נוסף ובעקבות זה התקפות נוספות.

חוצפת וגאוותו של פרעה

כאשר באים משה ואהרן ומבקשים מפרעה לשלוח את עם ישראל, עונה הוא "מי ד' אשר אשמע בקולו לשלוח את ישראל, לא ידעתי את. וזהו את ישראל לא אשלח" (שמות ה, ב). בעקבות הוספה בקושי העבודה על עם ישראל באים דתן ואבירים בתלונה למשה ואהרן "ירא ב' עליכם וישפוט אשר הבאשמת את ריחנו בשם פרעה ובעני עבדיו לתת חרב בידינו להרגנו" (שם כא). יכולים אנו לתאר לעצמנו מה היה קורה לו

הממשל הישראלי לא היה נכנע לתכתיבים של אמריקה וכתוצאה מכך היו מפסיקים ערבויות או אף מטילים סנקציות כלכליות, היו קמים "דתן ואבירים" של הדור וטוענים כי בכך פוגעים בעם ישראל ואף מסכנים את קיומו!
מלך המכות במצרים נועד גם לעם ישראל וגם למצרים. "לכן **אמור לבני ישראל**... וידעתם כי אני ד' אלוהים המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים" (שם ז, ו). **"וידעו מצרים** כי אני ד' בנותי את ידי על מצרים והוצאתי את בני ישראל מתוכם" (שם ז, ה). אך מה הפירוש **המעשי** של ידיעת ד' זו? האם אין הקב"ה רוצה שנעשה השתדלות בטבע? הרי סוף סוף אני אנו אומה בעולם! על כך עונה הנביא יחזקאל בהפסרת וארא (שינוי קוראים השבת), "בן אדם, שים פניך על פרעה מלך מצרים והנבא עליו ועל מצרים כלה. דבר ואמרת כה אמר ד' אלוהי הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרובץ בתוך יאוריו אשר אמר לי יאורי ואני עשיתי". **וידעו כל יושבי מצרים כי אני ד'**, יען היותם משענת קנה לבית ישראל... והיתה ארץ מצרים לשממה וחרבה וידעו כי אני ד' יען אמר יאור לי ואני עשיתי... מן הממלכות תהיה שפלה ולא תתנשא עוד על הגוים... **ולא תהיה עוד לבית ישראל ומבטח מצרי עון** בפנותם אחרים וידעו כי אני ד'" (יחזקאל פרק כט).

הגאוה של מצרים/אמריקה, שזוקפת את עוצמתה לעצמה, היא לא יותר ממשענת קנה רצוף עבור עם ישראל! והסיבה שהיא תהיה שפלה היא בגלל גאוותה ויהירותה, ועוד יותר כדי שלא תהיה עוד משענת בטחון עבור בית ישראל כיוון שהו עון לבטוח ולהישען על אומה אחרת. עם ישראל חייב לדעת את ד' - לבטוח בו ולא בשום אומה. ודרכנו לשאר אומות העולם שיכירו וידעו כי "אני ד' בקרב הארץ".

נראה, כי מי שיוביל את המהלך הזה יהיה מלך המשיח, אלא שצריכים אנו להזהר לא להיות ממפלגת "דתן ואבירים" אלא אדרבה, להצטרף למלך המשיח ולחזק את עם ישראל ולהיות מהבטחים בד'. **"והבטח בד' חסד יסובבנו"**.

מאמר מפי הרב ניר בן ארצי שליט"א	מאכלות רבות הכלות	סיפור לשבת לעון איומה	אור קורב רוח? ר' חנן חסן
--	------------------------------------	--	---

כך זה תמיד:
האב מצטער בצער בניו - ואין הבנים מצטערים בצער אביהם; הקדוש ברוך הוא מצטער בצערנו - ואין אנו מצטערים בצער השכינה
רבי אריה אבן אקלוק

ציבור יקר!
ביום שני ב' שבט תש"ע
יתארח בקהילתנו

הרה"ג **שלום ארוש** שליט"א
ראש מוסדות "חוס של חסד"

במעמד
מור"ר הרב **ניר בן ארצי** שליט"א

השיעור יתקיים בשעה 19:00
בביהכ"ס "ינת ישראל" תלמים

הציבור הרחב מוזמן
עזרת נשים פתוחה

יש לך פרשיות?
בוא לבחור להם בתים מהודרים!

תפילין בית א'
www.tefillin.co.il
02-9775158 | 1-800-795554

זמני שבת
כפיית שבת

16:22	יושלים
16:37	ח"א
16:38	ב"ש
16:26	חיפה

יושלים
ח"א
ב"ש
חיפה

תאיר ניר
כניסאות הרב ניר בן ארצי שליט"א
תוספת לסיס 444 ליעד דום-15015
08-6610015 | 1-599-592-1599
tairneri@gmail.com
דוא"ל

מהלכות ריבית

תורתנו הקדושה החמירה מאוד באיסור ריבית עד שאמרה שהמלווה עובר בשישה לאוין ולא יקום בתחיית המתים שנאמר: ”בנשך נתן ותרביית לקח וחיו' לא יחיה”. ואמת כי הלווה עובר בשלושה לאוין והסופר והעדים עוברים כל אחד בשני לאוין ”לא תשימונ עליו נשך” וי'לפני עוור לא תתן מכשול" ”(עיי' בי"מ עה: ותוסי שם, בא"ח ואתחנן א, דרכי הלכה ס"ה סה"ק א)

צריך לדעת כי אפילו לא פסק עמו את הריבית בשעת ההלוואה, אלא שהלווה בחינם או מכר בהפסדה וכד' ובהגיע זמן הפרעון פוסק לו מעות כדי שיאריך לו את זמן ההלוואה, הרי זאת היא ריבית. והכלל הוא שכל תוספת כסף עבור המתנת המעות אסורה. (שו"ע י"ד קסא, בא"ח ואתחנן, ו' שם ב)

אסורה הריבית בין היא מוקדמת כגון ששולח מעות או מתנה על מנת שילווה, או מאוחרת כגון שנותן מתנה אחרי שהחזיר המעות בשביל שהלווה. אמנם יש המקילין לתת מתנה מועטת אחרי שמחזיר את החוב ומתנה זו לא בגלל ההלוואה אלא כהכרת תודה וכד'. ויש מתירין אם שולח למלווה מתנה אחרי ימים רבים

מהפרעון, וטוב להחמיר. (ב"א שם ט, שם ג)
אסור להלוות לאחד כמות מסוימת של קמח על מנת שיחזיר לו אחר כך אותה כמות קמח אפילו מין במינו שמא יתייקר הקמח ונמצא זה מחזיר יותר ממה שלווה. אך מותר להחזיר אם יעריך אותו בדמים ובהחזרה יחזיר סך הדמים שלווה. ואם יש ללווה אפילו מעט ממין זה מותר ללוות אפילו כמות רבה של אותו מין, אך כל זה דווקא באותו המין. אמנם מותר ללוות לחם ולהחזיר קמח כי זה נקרא מינו. ובלבד שיש ללווה מעט לחם או קמח. וכל זה דווקא בכמות מועטת אבל הרבה אסור. (בא"ח עקב א, ב, דרכי הלכה שם ה)

אם המחיר על חפץ שנקנה בתשלומים הוא קבוע ויש הנחה על תשלום מיד במזומן - אין בכך ריבית. ויש אוסרים גם באופן זה. (בא"ח שיש ואתחנן יז) יש מקומות רבים שהמוכר לא מקנה את החפץ לקונה עד סיום התשלומים. במקרה כזה יכולים להחשיב את ההפרש שבין מחיר המזומן למחיר התשלומים כדמי שימוש בחפץ שעדיין שייך למוכר. (שם, שם)

^{נערך בידי הרב טל חיימוביץ'}

הגליון מוקדש לרסאותיו השלמה של מורו הראשון לציון

הרה"ג מרדכי צמח בן מוזל
בתור כל יחידיו של ישראל

"ואזכור את ברית" (ו. ה)

ראיתי את ישראל ביסוריה ונזכרתי בבריתי. שכן דורשים בגמרא ביסורים מכפירים, ממה שנאמר ברית אצל מלח - "ברית מלח עולם" - וגמרא ברית אצל יסורים - "אלה דברי הברית" - מה מלח מטיב את הבשר כך יסורים מטיבים את האדם ונטולים ממנו את חטאיו.

הרבי ר' מנדלי מרימנוב היה אומר על מאמר חכמינו זה:

אמנם המלח מוסיף טעם לבשר, אבל רק אם המלח ניתן במידה מתאימה, ואילו לכשמפרדים במלחמה מאבד הבשר את טעמו עד שאינו ראוי לאכילה. כיצא בהם זה היסורים, כשהם ניתנים במידה ובשיעור, שיוכל האדם לשאתם, רק את מטיבם הם של האדם, ואילו יסורים יתר על המידה מעבירים האדם על דעתו ועל דעת קונו.

לפיכך: "שמעתי את נאקת בני ישראל" - נאקת היסורים הגדולים - "ואזכור את ברית" - הגיעה איפוא השעה לזכור את ברית המלח...

(מאמר ושמש)

"והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים" (י. א)

הצעד הראשון לקראת הגאולה היה זה, שהגלות נגמאה בעיני בני ישראל ולא היו יכולים עוד לסבול את המצרים. כי כל זמן שאפשר עוד לסבול את הגלות, אין הגאולה יכולה לבוא.

זהו שאמר הכתוב: "והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים" - אצוצי אתכם מתוך הסבלנות שיש בכם לפי המצרים ואמאים בעיניכם את הגלות, עד כי לא תוכלו לשאתה עוד.

(חידושי הר"ם)

הדרך לעשות את רצונו כרצונו

"לוקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלוקים, וידעתם כי אני ד' אלוקים הוציא אתכם מתחת סבלות מצרים" (שמות ו, ז).

צריך לדעת כי הקב"ה ברא אותנו אך ורק כדי לעשות את רצונו - "כל פועל ה' למענהו", ועי' המחשבה שאדם חושב על הקב"ה בבחינת "שיתי ד' לגדי תמיד", וחיוזוק הרצון לעשות את רצון ד', מתפתחת אצל האדם האמונה בה'. האמונה חזקה בה' באה מידת קבלת היסורים באהבה, שמשמעותה ההבנה שהיסורים באים מהקב"ה והם לטובתך, לתיקון ולזיכור שלך.

הקושי באמונה הוא בזה שלא רואים את הקב"ה והוא לא מורגש פיזית. גם במצרים, עם ישראל ראה את משה ואת הניסים שעשה. ועם זאת, במכות מצרים, לכולם היה ברור שיש כאן נס מעל לטבע, ויש מישהו בשמים שעושה זאת, כי גוף האדם הוא בשר ודם ומוגבל ביכולות שלו. כמה

אדם יכול להריג? 40-50 ק"ג?! אלא שהיה ברור שמעבר לכוחותיו של משה מסתתר כוחו של יוצר העולמות כולם והוא המנשה סדרי בראשית, ורק כך נהיה הנס.

האמונה בקב"ה מיוחדת היא רק אצל היהודים, כיון שרק לעם ישראל יש נשמה שהיא חלק אלוה-ממל. כח האמונה הוא רוחני ועובר דרך חיבור נפש ורוח ונשמה, למחשבה ולגוף לכן מי שאין לו נשמה לא יכול להיות מצוי באמונה אמיתית. מחשבות הגויים כולם עסוקים בחומר ובתועבות. הגויים חיים מרגע לרגע, ועל כן מתחברים ומאמינים בחומר, בפסלים, בובות, פרות וכבשים - כדוגמת האליל של מצרים. להבדיל בין הטמא לטהור, אנו היהודים מחוברים לבורא העולם ומאמינים כי שהוא קיים. וכל יהודי שנעשה לו נס, יודע בידיעה פנימית שזה מהקב"ה.

"והלכת בדרכיו"

ומהו רצון ד? שנדבק במידותיו. וכדברי אבא שאול במסכת שבת קלג: "מה הוא חנון ורחום אף אתה היה חנון ורחום", מה הוא ארך אפים ורב חסד ואמת אף אנו צריכים להיות בתכונות אלו. הנתיב של הקב"ה הוא בהטבה, בטוב ובישר ובאמת. לכן, אם אדם הולך בדרך הזו, בדרך האמת והיושר ובאהבת הזולת, כך שהוא מפתלל שרית מנחה וערביה במינין, וקובע עיתים לתורה. אומר ברכת המזון בקול רם לאחר פת שחרית, ועושה חסד. גם עובד באמונה את ד', ואף עובד באמונה

"צדיק כתמר יפרח" - מדברי מורנו ורבנו הרב ניר בן ארצי שליט"א

במקום פרנסתו, אזי, הקב"ה צועד איתו צעד אחר צעד, ועוזר לו בכל דרכיו, ומהו האדם זוכה לקבל את שכרו לאט לאט, כטיפין טיפין ובסבלנות, אך עם זאת יקבל את הכל כנאמר "בזעת אפין תאכל לחם", אך אדם שכן יעשה, ברכת ד' תלווה אותו בכל מעשיו וכל תינוק פרנסתו לעולם. כנאמר בן גמליאל במסכת אבות פ"ב מ"ד "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו". אך אם חלילה אדם סוטה מדרך האמת, היושר והטוב, ולא עושה רצון ד' אלא הולך בדרך העקומה והשקר, יתכן ויקבל את מבוקשו מהר יותר אך כיון שהלך בעצת היצר הרע, על זה נאמר "יש עושה שמור לבעליו לרעתו", ובשלב מסוים האדם יתרוסק! האדם מביא על עצמו בעיות וצרות בהתנהגותו השלילית, ורוב הצרות של האדם באים על ידו. האדם בעצמו מעניש את עצמו ואילו הקב"ה רק טוב ומטיב ואינו עושה רע לאדם.

מי שמאמין - שמח!

הביטוי הנכון לאמונה בקב"ה הוא על ידי התפילה, ומחשבות על קיום רצון הבורא. אדם מאמין, מפסיק את המרמורים והתלונות, וממילא הוא אינו כועס כל כך מרע על חבירו. עליו **לאהוב כל יהודי איך שהוא** וקל וחומר את הבעל או האשה. לא לחינם אמר הקב"ה "ואהבת לרעך כמוך" וביום השלידים אין מחילה עוון אלא אם רק ראשית סולחים כל אחד זה לזה. כאשר יש אמת, אהבה ושמחה בין בני זוג, וכן כאשר כל היהודים חיים בשלום ובאחדות ובלב אחד נקי - או אז הנשמות של כולם מתחברות, ולקב"ה ולפמליא שלו יש שמחה גדולה מכך. כמו ההורים, הרוויים חת ושמחה כשרואים את בניהם עם כלותיהם וחתניהם באחדות, באהבה ושלום, כך ממש יש בשמים חדווה ושמחה באחדותנו למטה.

צריך תמיד לזכור ולהתחזק שיש לנו הבטחה שכל יהודי ויהודיה שיעשו את רצון ד', יקבלו עזרה ופרנסה בשפע, בריאות טובה, חיים טובים, שכניה בבית, והילדים יהיו מוגנים ויולמדו היטב - בקיצור, הכל יהיה טוב. עליו רק לבטוח בד' ולעשות רצונו. אמנם לעיתים בתחילה זה קשה אך אין להתייאש, כי בסוף הדרך הטובה נעשית לך להרגל. גם למטוס קשה להמריא בתחילה אך עם ההמראה הדרך רצה והכל נכנס למסלול בטוח, קל ויפה. זוהי הדרך הטובה והנעימה בה נקבל פני משיח בקרוב!

למעוניינים כגישה עם **הרב ניר בן ארצי שליט"א** להתייעצות וברכה ניתן להתקשר לטל' 599-599-599 בין השעות 10:00 ל-15:00 בימים א'-ה'

סיפור אבנא

שעונו של החוזה מלובלין

לאחר מותו של החוזה מלובלין, עם תום שבעת ימי האבל, הפילו היורשים גורל ביניהם, על מעט הדברים שנשארו לו. נפלו בחלקו של בנו הרב יוסף מטולשטין בגדי השבת, האבנט ומורה השעות של החוזה מלובלין. נטל אותם תחת בית שחיו והתחיל ללכת חזרה לעיירה שלו. בדרך החל יורד גשם זלעפות ולא הייתה לו ברירה, וכנס לפונדק דרכים ומשגשגם לא פסק, אבל הם ארוחת ערב ולן במקום. למחרת לאחר התפילה וארוחת הבוקר קם וביקש ללכת -

"ותשלום?" שאל בעל הפונדק. חיטט רבי יוסף בחפציו ואמר - "אין לי כל פרטה, אבל יש בידי חפצים אלה, בחר לך מה שתרה". התבונן בעל הפונדק בחפצים וקרא לשאתו. זו פסלה מיד את בגדי השבת של החוזה מלובלין, כי כל זמן אימרה - "ממילא לבעלי אין כל הדדמנות לבלוש אותם", אך הסיכמה לקחת את מורה השעות למרות שלא נראה בו משהו מיוחד.

רבי יוסף הלך לזכרו ובעל הפונדק לקח את מורה השעות ותלה אותו בחדרו והיה משתעשע עמו כי ראה שהוא עובד כהלכה.

עברו שנים ויום אחד הגיע למקום הרב הקדוש, רבי דוב בער מראדזשיץ וביקש ללון במקום - אבל יעלי לקבל חדר

שקט שכן אני עסוק בלימוד", אמר לבעל הפונדק. התבונן בו בעל הפונדק ואמר - "אין לי כל חדר כזה, אלא אם יואיל כבודו ללון בחדרי". הסיכים האורח המכובד וכנס ללון בחדרו של בעל הפונדק. בעל הפונדק הלך לעבודתו ובעבר נכנס לאחד החדרים האחריים וביקש לנוח, אלא שרעש גדול של ריקודים ושירי שמחה בקע מחדרו מדי פעם בפעם. הוא כבר ביקש להתפרץ לחדר ולבקש מהאורח רם המעלה שירחם עליו ויפסיק את שירתו וריקודו אלא שבכל זאת התאפק. כך עבר הלילה על האורח בשירה וריקוד.

למחרת בבוקר הצליח בעל הפונדק להירדם, קם באיחור, התחלל והלך לעבודתו. קרא רבי דוב בער לבעל הפונדק ושאלו - "אמור לי, מינן לך השעון הזה?" סיפר לו בעל הפונדק כיצד התגלגל לידייו מורה השעות הזה. אמר לו הרב הקדוש - דע לך, מציאה גדולה בידך, מאותן מציאות הבאות בהיחס הדעת. השעון הוא שעונו של החוזה מלובלין וביניגוד לשאר מורי השעות בעולם המראים את הזמן ההולך ומתקצר עד שעת המיתה, הרי שעונו של החוזה מלובלין מכללצ ומבשר לעולם שהגלות מתקוממת ולולכת, ומתקצר הזמן שנותר עד הגאולה, עד שיבוא משיח צדקנו, לפיכך הייתי רוקד ושמח כל הלילה.

ואכן שעונו של החוזה מלובלין עובר מדור לדור במשפחתו של הפונדקאי והם שומרים עליו מכל משמר ושומחים עמו ולנו נותר הסיפור.